

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

Introduction

This discourse, delivered by **Rabbi Sholom Dovber Schneersohn**, the **Rebbe Rashab** (fifth Rebbe of Chabad-Lubavitch, 1860–1920), explores the **power of Torah and mitzvos to transform the soul and repel impurity**, with a focus on the mitzvah of **tzitzis** and the deeper roles of **positive and negative commandments**. Known as the "Rambam of Chassidus" for his systematic depth, the Rebbe Rashab founded the Tomchei Temimim yeshiva and devoted his life to developing a sophisticated body of Chassidic philosophy.

This maamar reveals the **metaphysical mechanics of Torah as Divine protection**: how Torah study and mitzvah observance channel the **innermost essence of G-d**, providing the soul with armor against spiritual vulnerability. The discourse compares mitzvos to building a spiritual **house**—a protected, covered place—while Torah itself acts as the **roof** shielding us from external forces. This ISPC unpacks the core messages, practical implications, and a striking story that reflects the Rebbe Rashab's teachings in real life.

בס"ד, ש"פ שלח, רס"ו

With the help of Heaven, Shabbos Parshas Shelach, 1906

"And you shall see it, and you shall remember all the commandments of Hashem and do them, and you shall not stray after your heart..."

וראי־תם אתו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם ולא תתורו אחרי לבבכם כו'

One must understand: what is the significance of remembering the commandments—after all, the primary thing is doing the commandments in actuality, as it says afterwards, "and you shall do them"?

וצריך להבין מה־היא עניינא דזכירת המצוות — הלא העיקר הוא עשיית המצוות בפועל, וכמו שכתוב "ואחר־כך" "ועשיתם אותם"?

And one must understand: how is this related to the mitzvah of tzitzis—that through the tzitzis, therefore, "you shall remember," etc.?

גם צריך להבין מה שצריך זה למצות ציצית — ששעל־ידי הציצית על־ידי זה "וזכרתם" כו'?

And Rashi explains: because in tzitzis there is the number 613—this includes all the commandments.

ופירש רש"י: לפי שבציצית יש מספר תרי"ג — הרי זה כולל כל המצוות.

This also needs to be understood: what is the meaning of saying that tzitzis includes all the mitzvos—and thereby comes the remembrance, etc.?

וגם זאת צריך להבין: מה־היא העניינא שציצית כוללים כל המצוות — ועל־ידי זה תהיה הזכירה כו'?

And the main intention of the verse "and you shall see it" is regarding the techeiles (blue thread), which refers to what was said before: "and they shall place on the tzitzis..."

והעיקר הפונה "וראי־תם אתו" על־התכלת — שהוא "קאי על מה שנאמר לפנינו: "ונתנו על ציצית כו'".

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

To understand all this, it is necessary to preface what was explained earlier regarding positive commandments and negative commandments: that their root Above is in two aspects of makif (surrounding light).	וְלִהְיוּ כָּל זֶה צָרִיף לְהַקְדִּים מֵה שְׁנֵתִּבְאָר לְעֵיל בְּעֵנֶן מִצְוֹת עֲשֵׂה וּמִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה — שֶׁשְּׁרִשָּׁם לְמַעַל בְּשְׁנֵי בְּחִינֹת מַקִּיף.
The closer makif refers to the surrounding lights of the order of Hishtalshelus (chain-like descent of worlds), and in its first root—meaning the level of Chessed (Kindness) of the concealed world (Tehiru Ela'ah) within the Infinite Light prior to the Tzimtzum. This is the aspect of drawing and revelation of light, etc.	מַקִּיף הַקְּרוֹב — הֵן הַמַּקִּיפִים דְּסֹדֵר הַשְּׁתַּלְשְׁלוֹת, וּבְשֶׁרֶשֶׁם הָרִאשׁוֹן — הִנֵּהוּ בְּבִחִינַת הַחֶסֶד דְּתִהְיוּ עֵילָא שְׁבִאֹר אֵין-סוֹף שְׁלִפְנֵי הַצְמָצוּם, שֶׁהוּא עֵנֶן הַהִמְשָׁכָה וְהַתְגַּלּוּת הָאוֹר כו'.
The farther makif is the surrounding light above Hishtalshelus, and in its root it refers to the level of the Infinite Light beyond drawing and revelation—a level of essential concealment of the Infinite Light, etc.	וּמַקִּיף הַרְחוֹק — הוּא הַמַּקִּיף שְׁלִמְעָלָה מִהַשְּׁתַּלְשְׁלוֹת, וּבְשֶׁרֶשׁוֹ הוּא בְּבִחִינַת אוֹר-אֵין-סוֹף שְׁלִמְעָלָה מִבְּחִינַת הַהִמְשָׁכָה וְהַתְגַּלּוּת, וּבְבִחִינַת הָעֵלֶם הָעֲצָמִי דְּאוֹר-אֵין-סוֹף כו'.
And from this we must understand what is said—that the 365 negative commandments serve as a protection for the lights of the positive commandments.	וּמֵעַתָּה צָרִיף לִהְיוֹן מֵה שְׁנֵאֲמַר שֶׁהֵשֵׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה הֵן שְׁמִירָה לְאוֹרוֹת דְּמִצְוֹת עֲשֵׂה.
The idea is as follows: the lights and revelations of the 248 positive commandments—because they are in the aspect of the <i>closer makif</i> —still allow for the possibility of grasping by the external forces (the <i>chitzonim</i>),	וְהַעֲנֵן הוּא: דִּהְיָה הָאוֹרוֹת וְהַגְלוּיִים דְּרמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה לִהְיוֹת שֶׁהֵן בְּבִחִינַת מַקִּיף הַקְּרוֹב — לָכֵן יָכוֹל לִהְיוֹת בְּזֶה עֲדִין אֲחִיצוֹת הַחִיצוֹנִים.
as explained earlier (in the discourse “The Heavens Declare”) regarding the garments of the sages, etc.	וּבְנִזְכָּר לְעֵיל (בְּד"ה "הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים") בְּעֵנֶן הִנֵּי מֵאֲנִי דְּרַבְּנָן כו'.
The matter is this: our sages said, “Not like Avraham, from whom Yishmael came forth.”	וְהַעֲנֵן הוּא, דִּהְיָה אֲמָרוֹ רַז"ל: "לֹא כְּאַבְרָהָם שֶׁיֵּצֵא מִמֶּנּוּ יִשְׁמָעֵאל.
That is, “came forth” means he came from him as dross and refuse,	פִּירוּשׁ: "יֵצֵא" — שֶׁיֵּצֵא מִמֶּנּוּ בְּבִחִינַת סִיגִים וּפְסָלָת, שְׁלוֹ כו'.
meaning the leftover chassadim (kindnesses) of holiness which issued from Avraham, the man of kindness.	דִּהְיָנוּ בְּחִינַת מוֹתָרֵי הַחֲסָדִים דְּקָדוּשָׁה שֶׁיֵּצֵא מֵאַבְרָהָם אִישׁ הַחֶסֶד כו'.
At first, the kindness of Yishmael was included in the kindness of Avraham,	וּבִתְחִלָּה הָיָה חֶסֶד דִּישְׁמָעֵאל כָּלוּל בְּחֶסֶד דְּאַבְרָהָם.
and afterwards it emerged from him as separated dross from the inner essence—like in smelting silver,	וְאַחֵר כִּד יֵצֵא מִמֶּנּוּ בְּבִחִינַת סִיג נִפְרָד מִן הַפְּנִימִיּוּת, וּבְכֹמוֹ מִצָּרֵף לְכֶסֶף כו'.
where at first the dross is mixed with the silver, and through the refining it exits, and the silver remains pure.	שֶׁבִּתְחִלָּה הַסִּיגִים מְעֵרְבִים בְּתוֹךְ הַכֶּסֶף, וְעַל-יְדֵי הַצִּירוּף יוֹצֵאִים הַפְּסָלָת וְנִשְׁאַר הַכֶּסֶף נָקִי.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

So too in the beginning, the dross of chessed was mixed within the kindness of Avraham and was later expelled and separated.	כך בתחלה סיגי החסדים מערבים בתוך החסדים. דאברהם ויצאו ונפרדו ממנו כו'
This is why the wording is “came forth” and not “gave birth.”	וזהו שאמר לשון “יצא” ולא “הוליד” כו'
For example, Avraham <i>gave birth</i> to Yitzchak—the concept of <i>birth</i> means a revelation from concealment, i.e., a ray from the concealed essence that is still related to its source.	וכמו: “אברהם הוליד את יצחק” — שענין ההולדה הוא מהעלם אל הגלוי, דהיינו הארה מן העלם והיא מעין העלם כו'
But here it says “came forth,” meaning it exited as dross and refuse, in a state of separation.	אבל כאן אמר “יצא” — דהיינו שיצא בבחינת סיג ופסלת, בבחינת פירוד כו'
For this reason, Yishmael was born before Yitzchak—for the departure of the dross comes first, and only afterward emerges the pure essence,	ולזה הטעם היה ישמעאל בכור ליצחק — כי יציאת הסיג היא תחלה, ואחר-כך יוצא הנקי
just as “the peel precedes the fruit”—before the inner fruit sprouts, the refuse appears first.	וכמו שאמר: “קלפה קודמת לפרי” כו' — שקדם שיצמח פנימיות הפרי תצמח הפסלת תחלה ותצא ראשונה כו'
Similarly, Esav in relation to Yitzchak: from Yitzchak came forth Esav.	וכן בעשו לגבי יצחק — שיצא ממנו עשו
This too was a coming forth in separation, for himself, and is called the <i>sofista de-dahava</i> —the dross of gold that emerges after melting and refinement.	גם זה הוא יציאה בפירוד לעצמו, ונקרא “סופיטא דדהבא” — פסלת הזהב שיוצא אחר ההתוך והברור כו'
And this is what is said of Esav: “And the first emerged ruddy”—he was firstborn to Yaakov for the above reason,	וזהו שנאמר בעשו: “ויצא הראשון אדמוני” — שהיה בכור ליעקב מטעם הנ"ל
that the dross and refuse come out before the inner essence.	שהסיגים והפסלת יוצאים תחלה לפנימי כו'
However, all of this certainly has a limit and measure, for the Divine light and vitality of Supernal Kindness that becomes contracted into this “dross,” called the refuse of Supernal Chessed,	אבל הנה לכל זה ודאי יש שעור ומדה — לאור וחיות האלהי דחסד עליון המצומצם בבחינת סיג זה הנקרא פסלת חסד עליון
consequently, their vital force and flow is completely spent, for it is not comparable to the levels of holiness—even though those too are only rays,	ואם-כן — כבר כלה כח חייתם ושפעם לגמרי, דאינו דומה למדרגות הקדושה — ארעל-פי שהן גם-כן רק האראות לבד
nonetheless, they are cleaving to their source, and therefore they possess a form of essential endurance from within themselves,	מכל-מקום — הן דבוקים במקורן, ומשום זה — הן בבחינת קיום עצמי מצד עצמן כו'
as explained elsewhere.	וכמו שכתוב במקום אחר
And see also in the discourse “On Your Festivals and Appointed Times” (“U’v’yom Simchaschem U’v’moad Eichem”).	“וענין בד"ה “ובימים שמחתכם ובמועדיכם”

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

This applies both to the lights and to the vessels, that since they are bound [to their source], therefore they possess permanence.	והיננו — בין באורות ובין בפלים שהן דבוקים, וְעַל־יְדֵי זֶה — הן בבחינת קיום.
And similarly with the souls of Israel, as it is written: “And you who cleave to Hashem your G-d, you are all alive today.” (Devarim 4:4)	וכן הוא בנשמות ישראל, וכמו שכתוב: “וְאַתֶּם הַדְּבֻקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם — חַיִּים כָּלְכֶם” כו' (דברים ד' ד').
Because they are cleaving to Hashem your G-d, therefore they are alive and enduring, etc. And so it is with the Divine light and vitality that is invested in created beings to sustain them—that too is in a state of cleaving, as it is said, “He renews in His goodness each day continually.” For the renewal from its Source is the cleaving to its Source, as explained elsewhere. Only, the cleaving is specifically in the form of renewal, etc., as explained on this in the discourse “Tiku.”	דלְהִיּוֹתָם דבוקים בה' אֱלֹהֵיכֶם הרי הם חיים וקיימים כו'. וכן הוא באור וחיות האֱלֹהִי המְתַלַּבֵּשׁ בנבְרָאִים לְהַחְיֵיתָם — שֶׁהוא גַּם־כֵּן בְּבִחִינַת דְּבֻקָּה, וְכֵמוֹ שֶׁאָמַר: “הַמְחִדֵּשׁ בְּטוּבוֹ כָּל יוֹם תָּמִיד”, דְּהֵתְחַדְּשׁוּת מְקוּרָו זֶהוּ הַדְּבֻקוֹת בְּמְקוּרָו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּמָקוֹם אַחֵר. אֲלֵא שֶׁהַדְּבֻקוֹת הֵיא בְּבִחִינַת הַתְחַדְּשׁוּת דְּוָקָא כו', “וְכֵמוֹ שֶׁנִּכְתַּב מִזֶּה בְּד"ה “תִּקּוּ”
But in the realm of kelipah and sitra achra, since they are separated—meaning, their separation is from His blessed Unity—then, by right, the power of their vitality and flow should be completely spent. However, what we observe is that the influence of vitality in the flesh of Yishmael endures for a long time, even more than the proper measure and proportion of its essential nature—which is only a contracted residue—therefore, one must say that even now he is receiving an aspect of light and vitality from the Supernal Chessed of holiness.	אֲבָל בְּקְלִיפָה וְסִטְרָא אַחְרָא — מֵאַחֵר שֶׁהֵן נִפְרָדִים, שֶׁהִפְרָדוֹן מֵאַחֲדוּתוֹ יִתְפַּרֵּךְ — הֵנָּה צְרִיף לומר כי כֵּלָּה כַּחַ חֲיוּתָם וְשִׁפְעָם לְגַמְרֵי כו'. וְמֵה שֶׁאֲנַחְנוּ רֹאִים שֶׁיֵּשׁ קִיּוֹם זְמַן רַב לְהַשְׁפֵּעַת הַחַיּוּת בְּשֵׁר יִשְׁמַעֵאל — יוֹתֵר מִכִּפִּי הַמִּדָּה וְהַשִּׁיעוּר שֶׁלּוֹ בְּעֵצָם מֵהוּתוֹ, שֶׁהוא רק בְּבִחִינַת צִמְצוּם הַמּוֹתָרוֹת כו' — כִּהְכָרַח לומר שֶׁמִּקְבֵּל גַּם עֵתָּה בְּבִחִינַת אֹר וְחַיּוּת דְּחֶסֶד עֲלִיוֹן דְּקִדּוּשָׁה
For even after Yishmael emerged from Avraham as a separate being, in the form of dross, nonetheless he is not completely a separate essence from Avraham—for after all, he is still his son, as it says: “And it was grievous in Avraham’s eyes concerning his son,” and “O that Yishmael might live before You.” The matter is that even afterward, light and flow extended from Avraham to Yishmael, in the manner of a distant makif, not in an internal nearness (as it was with Yitzchak, where the light was drawn in inwardly, in an aspect of true unity).	כִּי הֵנָּה גַּם לְאַחֵר שֶׁיֵּצֵא יִשְׁמַעֵאל מֵאַבְרָהָם בְּבִחִינַת נִפְרָד לְעֵצָמוֹ — בְּבִחִינַת סִיג — עַל כָּל פְּנִים אֵינּוּ מֵהוּת נִפְרָד לְגַמְרֵי מֵאַבְרָהָם, שֶׁהִרִי מְכַל מְקוֹם בְּנוֹ הוּא. וְכֵמוֹ שֶׁכָּתוּב: “וַיֵּרַע לְאַבְרָם עַל אוֹדוֹת בְּנוֹ”, וְאָמַר לוֹ: “יִשְׁמַעֵאל יִחְיֶה לְפָנַי” כו'. וְהַעֲנִין הוּא, שֶׁגַּם אַחֲר־כֵּן נִמְשָׁךְ אֹר וְשִׁפְעָה מֵאַבְרָהָם לְיִשְׁמַעֵאל בְּבִחִינַת מְקִיף מְרְחוֹק, לֹא בְּבִחִינַת פְּנִימִי מְקֻרָב (וְכֵמוֹ בְּיִצְחָק — שֶׁנִּמְשָׁךְ הָאֹר בְּפְנִימִיּוּת, בְּבִחִינַת הַתְאַחְדּוּת מִמֶּשׁ (כו').

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

But with Yishmael, it is from a distance, in the aspect of makif—and even that, in the aspect of the *farther* makif, which means in a state of separation, etc. And since it is only in the aspect of makif and is not absorbed within them, and he still retains some connection to holiness, therefore he remains in a state of vitality. (For a spark of holiness that becomes absorbed in them and is truly separated has no state of vitality at all.) And being only in the aspect of makif, therefore it prolongs the duration of the light and flow and is not nullified in such a short time.

ובישימעאל — הוא מרחוק, בבחינת מקיף. וגם זו — בבחינת מקיף הרחוק, דהיינו בבחינת הבדלה כו'. ולהיותו בבחינת מקיף לבד, ואינו נבלע בהם, ויש לו שייכות עדין אל הקדושה — לזאת הוא בבחינת חיות כו'. (שניצוץ הקדושה שנבלע בהם והוא בבחינת פירוד באמת — אינו בבחינת חיות כלל כו'). וגם להיותו בבחינת מקיף לבד — על-כן מאריך יותר קיום. אור שפע, ואינו פלה בזמן קצר פל-כך כו'.

And an example of this is what we find regarding the nourishment of the external forces (*chitzonim*) who receive from the level of makif, like the matter of the frankincense (*levonah*) among the eleven ingredients of the incense. It is known that the eleven ingredients correspond to the eleven accursed ones in the Torah, and they are the eleven crowns of impurity, etc. However, the frankincense is distinct from the other ten ingredients, which are the aspect of the ten sefirot of *nogah*, as explained elsewhere. The frankincense is the aspect of the makif that shines upon them—it is still from holiness and is called “pure frankincense,” except that it is in the form of vitality to the kelipah that sustains them via a makif, etc.

ודמיון לזה הוא מה שמצינו שיש ביניקת החיצונים שמקבלים מבחינת מקיף, כמו ענין הלבונה שב"א סממני הקטרת — אשר ידוע שה"א סממנים הן לנגד י"א הארורים שבתורה, והן י"א פתרי דמסאבותא כו'. אף בזה מבדל ענין הלבונה משאר הי' סממנים, שהן בבחינת עשר ספירות דנוגה, כמו שכתוב במקום אחר. והלבונה היא בבחינת המקיף המאיר עליהם, שהיא מבחינת הקדושה עדין, ונקראת "לבונה זכה", אלא שהיא בבחינת חיות אל הקליפה המטה אותם בבחינת מקיף כו'.

And likewise, the guardian angel of Yishmael receives in the manner of a makif from the radiance of Supernal Chessed, etc., and likewise the guardian angel of Esav receives from the makif-level of the radiance of the attribute of Gevurot of holiness, etc., as explained elsewhere regarding “and on your new moons...” —that the two “heads” refer to extracting and taking from them the level of makif, similar to the concept of “their shadow has departed,” etc. And since the *sitra achra* has vitality that is in the aspect of makif, therefore it is possible for them to have a grasp upon the makif of holiness.

ובכמו כן הוא מה שמקבל שר של ישימעאל בבחינת מקיף מהארת חסד עליון כו', וכן שר של עשו מקבל מבחינת מקיף מהארת בחינת גבורות דקדושה כו', ובכמו שכתוב במקום אחר בענין "ובראשי חדשיכם" — שני ראשים הם, הינו לברר ולקחת מהם בחינת המקיף, ובענין "סר צלם" כו'. ולהיות שיש לסטרא אחרת חיות שהיא בבחינת מקיף — לכך יכול להיות להם אחיזה בבחינת מקיף דקדושה.

The Rebbe Rashab

תר"סו

Parshas Shlach

And this is [the reason why] in the drawing down of the surrounding light (<i>or makif</i>) that comes through positive commandments, there can be a grasp, G-d forbid. And through negative commandments, a guarding is effected for the lights of the positive commandments. The explanation is that G-d made this opposite that—as there is in holiness the aspects of <i>or pnimi</i> (inner light) and <i>or makif</i> (surrounding light), so too there exists in the realm of impurity both <i>or pnimi</i> and <i>or makif</i>, as it says: “Remove the filthy garments” which are the <i>makifim</i> of the <i>sitra achra</i>, etc.	וְזֶהוּ שֶׁבְּהַמְשִׁכַת הָאוֹר מִקִּיף שְׁעַל־יְדֵי מַצּוֹת עֲשֵׂה — יָכוֹל לִהְיוֹת אֲחִיזָה חֹס וְשָׁלוֹם, וְעַל־יְדֵי מַצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה נְעֻשִׁית שְׁמִירָה לְאוֹרוֹת דְּמַצּוֹת עֲשֵׂה כו'. וְהַעֲנִן הוּא, דְּהִנֵּה אֵת זֶה לְעֻמַּת זֶה עֲשֵׂה אֱלָקִים — וּכְשֶׁם שִׁי'שׁ בְּקִדּוּשָׁה בְּחִינַת אוֹר פְּנִימִי וְאוֹר מִקִּיף, כֵּן יֵשׁ בְּלְעֻמַּת זֶה גַּם־כֵּן אוֹר פְּנִימִי וְאוֹר מִקִּיף, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב: "הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוּאִים" — שֶׁהֵן בְּחִינַת מִקִּיפִים דְּלְעוֹמָז כו'.
The idea is as our sages said (Yoma 39a): “If a person sanctifies himself a little, they sanctify him a lot; from below they sanctify him from above.” And likewise: “If a person defiles himself a little, they defile him a lot”—Rashi explains: “they permit him,” like one who comes to defile himself, etc. From below they defile him from above. For it is known that every elevation causes a drawing down in accordance with the nature of that elevation, because “spirit brings spirit and draws spirit.” That is, the spirit that rises from below to above draws the aspect of spirit from above to below. However, the drawing is in accordance with the nature of the rising spirit from below.	וְהַעֲנִן הוּא, כְּמָה שֶׁאָמְרוּ רַבֵּנוֹ (יוֹמָא ל"ט ע"א): "אֲדָם מְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ מְעַט — מְקַדְשִׁין אוֹתוֹ הֶרְבֵּה; מְלַמֵּט מְקַדְשִׁין אוֹתוֹ מְלַמֵּעֵלָה" כו'. וְכֵן: "מְטַמֵּא עַצְמוֹ מְעַט — מְטַמְּאִין אוֹתוֹ הֶרְבֵּה", (פִּירֵשׁ רַשִׁי: "מְנִיחִין אוֹתוֹ", וְכֵמוֹ "הִבָּא לְטַמֵּא" כו'), "מְלַמֵּט מְטַמְּאִין אוֹתוֹ מְלַמֵּעֵלָה" כו'. דְּהִנֵּה יָדוּעַ: דְּכָל הַעֲלָאָה גּוֹרָמַת הַמְשִׁכָּה כְּפִי אַפֵּן אוֹתָהּ הַהַעֲלָאָה דְּוָקָא, מִשּׁוֹם "דְּרוּחַ אִתִּי רוּחַ וְאִמְשִׁיךְ רוּחַ" — דְּרוּחַ הָעוֹלָה מְלַמֵּט מְלַמֵּעֵלָה מִמְשִׁיךְ בְּחִינַת הָרוּחַ מְלַמֵּעֵלָה לְמִטָּה. אֲבָל הַהַמְשִׁכָּה הִיא כְּפִי אַפֵּן רוּחַ הָעוֹלָה מְלַמֵּט כו'.
And this is the aspect of an awakening from above (<i>isarusa d'le'eila</i>) that follows an awakening from below (<i>isarusa d'lisata</i>)—which is in the level of <i>or pnimi</i>, etc. However, there is a drawing of <i>or makif</i>, in which the drawing does not depend on the degree of elevation below. And this is what is meant by: “A person sanctifies himself a little—with an extra holiness, with some good preparation, etc.—they sanctify him a lot from above,” in great abundance, manifold more than the elevation and preparation from below, etc.	וְזֶהוּ בְּחִינַת אֲתַעֲרוּתָא דְּלַעֲיָלָא — שְׁלִפִי עֲרוּתָא דְּלַתְתָּא, שֶׁהוּא בְּאוֹר פְּנִימִי כו'. אֲבָל יֵשׁ הַמְשִׁכָּה דְּאוֹר מִקִּיף — שֶׁהַהַמְשִׁכָּה אֵינָה לְפִי עֲרוּתָא דְּלַתְתָּא שְׁלַמֵּטָה. וְזֶהוּ: "אֲדָם מְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ מְעַט — בְּקִדּוּשָׁה יִתְרָה, בְּאִיזוֹ הִכְנָה טוֹבָה כו' — מְקַדְשִׁין אוֹתוֹ הֶרְבֵּה מְלַמֵּעֵלָה", בְּרִיבּוּי גָדוֹל, בְּכַפְלֵי כַּפְלִים מִכְּפִי הַהַעֲלָאָה וְהַהֲכָנָה מְלַמֵּט כו'.

The Rebbe Rashab

תר"סו

Parshas Shlach

And likewise, one who comes to purify—they assist him to purify his heart in ways that he could not accomplish on his own at all. This is the aspect of <i>makif</i> of holiness and purity—to purify and sanctify all who sincerely desire and prepare even a little, to purify and sanctify his heart and mind even more, in great abundance, etc. And this is also why a person is suddenly struck with thoughts of teshuvah, and he does not know from where it came to him. Similarly, every morning, his heart awakens to serve Hashem and to walk in His ways, etc., as explained earlier in the discourse “Vayigash Eilav.”	וכן: "הבא לטהר — מסייעין לו" לטהר ולקבץ באפן שלא הנה ביכולתו מצד עצמו כלל. והוא בחינת מקיף דקדושה וטהרה — לטהר ולקדש לכל אשר חפץ והכין לבו מעט, לטהר ולקדש לקבץ ונדעתו יותר מזה פריבוי הרבה כו'. וזהו גם-כן מה שנופל לאדם פתאום הרהורי תשובה, ולא נודע לו מאין בא לו זאת. וכן מה שפכל בקר אור — מתעורר לקבץ לעבוד את ה' וללקח "בדרךיו כו', וכמו שנכתב לעיל בד"ה "ויגש אליו".
And these awakenings occur even when there is no preparation in his heart for purity and holiness—not even a little. Nonetheless, since this happens when he desires, in general, closeness to Hashem—he wants generally to be close, and conversely, he has no desire at all for distance—then this comes to him from Above to arouse him to be in a state of closeness and repentance, etc. And one can say that this awakening that occurs every morning, as well as the awakening to repentance, is drawn to each and every Jew, whoever he may be. However, one who desires in general at least to be close to G-dliness—this awakening is felt by him, and he truly awakens to return or to serve Hashem, etc. But one who does not desire at all, Heaven forbid, does not sense this awakening in a way that it would affect him with any spiritual stirring, etc.	והתעוררות אלו הן גם באשר אין הכנה בלבד לטהרה וקדושה אפילו במעט כו' — מכל-מקום להיות זהו באשר חפץ בכללות בקרבת ה', שרוצה בכללות להיות מקרב, ונהפך — את הריחוק — אינו חפץ כלל כו' — אז בא לו מלמעלה לעוררו להיות בבחינת קרבה ובתשובה כו'. ויש לומר — דבחינת ההתעוררות שפכל בקר, וכן התעוררות על תשובה — נמשך על כל אחד ואחד מיישראל — יהיה מי שיהיה. אלא שמי שחופץ בכללות על כל פנים להיות מקרב לאלקות — נרגש בו ההתעוררות הזו ומתעורר באמת לשוב או לעבדה יתברך כו'. אבל מי שאינו חפץ כלל חס ושלום — אינו נרגש בו ההתעוררות לפעל עליו איזה ההתעוררות ברוחניות כו'.
For behold, it is known that generally material and physical matters conceal and obscure the light of holiness. For example, when one tries to have Divine light shine in his mind and heart, physicality obstructs and prevents it, such that the light does not shine—this is within the aspect of <i>or pnimi</i>, etc. However, when the physicality and coarseness is extremely thick, Heaven forbid, then it obscures, blocks, and prevents even the sensation of <i>or makif</i> as well, etc.	דהנה ידוע — דבדרך כלל, ענינים החומריים והגשמיים מעלימים ומסתירים בפני אור הקדושה. וכמו: להיות מאיר אור אלקי במוחו ולקבץ — הרי החומריות מונע ומעכב, שאינו מאיר האור כו' — והינו באור פנימי כו'. אבל באשר החומריות והעביות היא ביותר — ר"ל — הרי זה מעלים ומסתיר ומונע ומעכב הרגש האור מקיף גם-כן כו'.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

Nevertheless, the general drawing down of the life-awakening mentioned above—this all comes from the level of the <i>makifim</i> of holiness, etc. And likewise, in the side of impurity, there also exists that which follows his deeds. For example, even if one committed a forbidden act, Heaven forbid—still, if he is not steeped in it, such as if it was due to duress or error or similar cases, and as a result he is not deeply immersed in it—he can still come to repentance easily, etc.	אָבֵל הָיָה פְּלִלוֹת הַהִמָּשְׁכָּה בְּחַיֵּי הַתְּעוֹרְרוֹת הַנִּל — פֶּל זֶה הוּא מִבְּחִינַת מְקִיפִים דְּקְדוּשָׁה כו'. וְכֵמוּ בֵּן בְּלִעּוּמָז — יֵשׁ גַּם-כֵּן מֶה שֶׁהוּא לְפִי מַעֲשָׂיו. כְּגוֹן: אִף שֶׁעָשָׂה דְּבַר אֲסוּר ר"ל — מְכַל-מְקוֹם, אִם אֵינוֹ נִשְׁקָע בָּזֶה חֹס וְשִׁלּוֹם — כֵּמוּ בְּאוֹנֶס אוֹ בְּשִׁגְיוֹנָה וְכִהְיֵי גִיווֹנִי, וּמִמִּילָא אֵינוֹ נִשְׁקָע בָּזֶה — הֵרִי הוּא יָכוֹל לְבוֹא לְהַשְׁוִיבָה בְּנִקְלָא כו'.
But one who gives himself over to sin, Heaven forbid, and polishes himself for sin, and is immersed in it—this defiles his soul exceedingly through the <i>or makif</i> of impurity, and he becomes distant from repentance. On the contrary, it pulls him further away, etc., just as “one sin leads to another,” etc. Especially when he gives himself over to evil thoughts, Heaven forbid—for the thoughts of sin are worse than the sin itself, particularly in this regard, that it defiles him and draws him even more, Heaven forbid.	אָבֵל מִי שְׁנוֹתָן עֲצָמוּ לְדַבֵּר עֲבִירָה ר"ל, וְכֵמוּ שֶׁמֶמְרַק עֲצָמוּ לְעֲבִירָה, וְנִשְׁקָע בָּזֶה — עַל-יְדֵי זֶה נִטְמָאת נַפְשׁוֹ בְּיוֹתֵר בְּאוֹר מְקִיף דְּקְלִיפָה, וְהֵרִי הוּא רְחוּק מִתְּשׁוּבָה. וְאַדְרָכָא — שֶׁמוֹשֶׁךְ אוֹתוֹ הִלָּאָה כו', וְכֵמוּ: "עֲבִירָה גּוֹרֶרֶת עֲבִירָה" כו'. וּבִפְרָט — פֶּאֶשֶׁר נוֹתֵן עֲצָמוּ בְּהִרְהוּרִים רָעִים ר"ל — שֶׁהִרְהוּרֵי עֲבִירָה קָשִׁים מִעֲבִירָה, וּבִפְרָט בָּזֶה — שֶׁמִּטְמֵא אוֹתוֹ וּמוֹשֶׁךְ אוֹתוֹ בְּיוֹתֵר ר"ל.
Speech is <i>or pnimi</i>, etc., but thought is more like <i>or makif</i>, for it is the garment of the intellect, and the intellect is generally a makif, as explained elsewhere. And thought is drawn from the essence of the soul much more than speech, as is known. Therefore, it is continuous—it is never interrupted—because the soul is constant and eternal, so too is thought constant and eternal, etc. And therefore, any thought that one thought about something—even though it has passed and gone—does not disappear forever, but rather exists eternally, because it derives from the essence of the soul, etc.	הַדְּבֹר הוּא אוֹר פְּנִימִי כו', אָבֵל הַמִּתְשַׁבֵּה הִיא יוֹתֵר אוֹר מְקִיף — שֶׁהִיא לְבוּשׁ אֶל הַמוֹחִין, וְהַמוֹחִין הֵן מְקִיפִים בְּכָלֵל, כֵּמוּ שֶׁפְּתוּב בְּמְקוֹם אַחֵר. וְהַמִּתְשַׁבֵּה נִמְשָׁכֶת מִמַּהוּת הַנֶּפֶשׁ הַרְבֵּה יוֹתֵר מִדְּבֹר פִּידוּעַ, וְלִכֵּן הִיא תְּמִידִיּוֹת — שֶׁאֵינָה נִפְסָקֶת לְעוֹלָם, לְהִיּוֹת הַנֶּפֶשׁ תְּמִידִית וְנִצְחִית — כֵּן הַמִּתְשַׁבֵּה הִיא תְּמִידִית וְנִצְחִית כו'. וְלִכֵּן, כֵּל מִתְשַׁבֵּה שֶׁחֹשֵׁב בְּאַיִנָּה דְּבַר — אִף שֶׁחִלְפָה וְהִלָּכָה לָהּ — לֹא תֵאָבֵד לְעוֹלָם, אֲלֵא קִיָּמָת — כִּי נִצְחִית הִיא, מֵאַחֵר שֶׁהִיא מִמַּהוּת הַנֶּפֶשׁ כו'.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

(And it is much harder to remove the letters of thought in a matter of prohibition from the essence of that prohibited matter, etc., as explained elsewhere regarding “O daughter of Zion, let your tears flow like a stream,” that it is specifically through tears—when he weeps in bitterness of soul over those thoughts and bad speech—that he is able to remove and wash the letters, etc. And this is also why thoughts of sin are harder [to remove], because the body of the sin is repaired through purification and refinement in Gehinnom, but the letters of thought and speech are not purified through that—only through “the river of fire” (*Nehar Dinur*) that comes after Gehinnom, which is like the idea of tears, etc., in order to cleanse from the “filthy garments,” etc. And this applies also to the letters of speech—however, it is even more so with thought, because it is the soul’s specific garment, etc.).

And because thought comes from the essence of the soul and is continuous, it damages greatly and is prone to receive impurity at first more than the other powers of the soul. And through the impurity of thought, all the other powers become defiled as well, since it is *or makif* that surrounds the soul and brings down and draws [influence], etc. And when a person draws his heart to defile himself with evil thoughts and sins—even a little—he draws upon his soul from Above, meaning from the chambers of the kelipah, which defile him, Heaven forbid, doubly—corresponding to his arousal below. As it is written, “If to the scorers He will scorn...”—one who comes to defile his soul is granted many gates of impurity, etc.

וכבד הרבה יותר להסיר האותיות דמחשבה בדבר אסור מגוף דבר האסור כו', וכמו שכתוב במקום אחר בענין "חזמת בת ציון הורדי פנחל דמעה" כו' — שעל ידי הדמעות דוקא שבוכה במר נפשו על המחשבות האלה ודברים רעים — הרי הוא מעביר ומכבס את האותיות כו'. וזהו גם כן מה שהרהורי עבירה קשין — כי גוף העבירה נתקן על ידי זכור וצורף דגיהנם, אבל האותיות דמחשבה ודבור — אינם נטהרים כזה, אלא בנהר דינור שאחר הגיהנם — וזהו בענין הדמעות כו' — בשביל לטהר מהבגדים הצואים כו'. וזהו גם באותיות הדבור — מכל מקום ביותר הוא (במחשבה, לפי שהיא לבוש המיוחד כו').

ולהיות שהמחשבה היא ממהות הנפש, והיא תמידית — הרי היא פוגמת מאד, ועלולה לקבל טמאה בתחלה יותר משאר כחות הנפש כו'. ועל ידי טמאת המחשבה — ממילא מתטמאים שאר כחות — להיותה אור מקיף שמקיפה את הנפש ומורידה ומושכת כו'. וכשמושך אדם לבו לטמא עצמו בהרהורים רעים וחסטאים — אפלו מעט — ממשיך על נפשו מלמעלה, הינו מהיכלות הקליפה — שמטמאים אותו ר"ל בכפלי כפליים מהעלאתו שלו. וכמו שכתוב: "אם ללצים הוא יליץ" כו' — והבא לטמא נפשו — פותחין לו הרבה שערי טמאה כו'.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

And not only that, but they defile him from the chambers of impurity even if he only defiled himself a little. And this is what causes a person to suddenly be struck by evil thoughts, even though he didn't intend for it at all, and they disturb him greatly so that he cannot escape from them at all—even though he doesn't want it, etc. This comes from the level of *makif* of the *kelipah*, which surrounds and encircles the soul, like “the iniquity of my heels encircles me,” “they surround me, indeed they encircle me,” etc. And this is called “the dominion of the arrogant,” meaning the wicked, that confuse him, etc., and concerning this it says, “also from the dominion of the arrogant—protect me,” etc. And since there are also *makifim* in the realm of impurity, therefore it is possible for there to be grasp even in the *makif* of holiness that is drawn through positive commandments, etc. Therefore, one needs a protection so that they (the forces of impurity) will not have any hold, etc. And that protection comes through the 365 negative commandments, etc.

ולא עוד, אלא שמתמאים אותו מהיכלות הטמא — גם אם לא טמא עצמו אלא מעט. והוא מה שנופל לאדם פתאום הרהורים רעים — שאינו מכון לזה כלל — ומבלבלים אותו מאד, לבלתי יוכל לצאת מהם כלל כו' — ואף שאינו רוצה כו'. וזהו מבחינת מקיף דקליפה — שסובבים ומקיפים את הנשמה, וכמו: "עון עקבי יסובני", "סבבני גם סבבני" כו'. ונקראת "ממשלת ידים" — דחיצה — מבלבלים לו כו'. ועל זה נאמר: "גם מממשלת ידים תשוף עבדך" כו' — "אל ימשלו בי" כו'. ולהיות שיש בלעומז גם כן בחינת מקיפים — לזאת יכול להיות אחיזה גם בבחינת מקיף דקדושה — הנמשך על-ידי מצות עשה כו'. ולזאת צריכים שמירה שלא תהיה להם אחיזה כו'. והשמירה היא על-ידי שם"ה מצות לא תעשה כו'.

Behold, it is known from our sages in Gittin (66a): “They have a reflection (*bavua*), but they do not have a reflection of a reflection (*bavua d'bavua*).” The meaning of *bavua* is the aspect of the *makif* of *chayah*—which is the aspect of the *closer makif*. This level exists also in the side of impurity (*l'umat zeh*), for they too possess an aspect of *makif*, as mentioned earlier. But the *bavua d'bavua*—the aspect of the *makif* of *yeichid*, which is the *farther makif*—this the *sitra achra* does not possess.

דהנה ידוע משאמרו רז"ל בגטין (דף ס"ו ע"א): "בבואה אית להו — בבואה דבבואה לית להו". ופירוש "בבואה" — הינו בחינת מקיף דחיה, שנהו בחינת מקיף הקרוב — בחינה זו יש גם בלעומז, שיש בהם גם כן בחינת מקיף כנ"ל. אבל "בבואה דבבואה" — בחינת מקיף דיחידה, שהוא בחינת מקיף הרחוק — בחינה זו לית להו בסטרא אחר.

For behold, the level of *yeichid* is that which receives from the level of *Yachid*, meaning the essential bond of the souls of Israel to the Essence of the Infinite One, blessed be He. This pertains only to the souls of Israel. From this stems their supreme strength of will toward G-dliness—in a state of a singular desire for Hashem alone, without any aspect of separation at all. It is not possible to be separated, G-d forbid, from G-dliness; rather, there is only a singular desire for Hashem alone, etc.

דהנה בחינת יחידה — היא שמקבלת מבחינת יחיד, והינו בחינת ההתקשרות עצמיות דנשמות ישראל בעצמות אור-אין-סוף ברוך-הוא. וזה אינו שייך רק בנשמות ישראל. ומשום זה יש בהם תוקף הרצון ביותר לאלקות, בבחינת רצון אחד לה' לבדו — ואין בו שום צד פרוד כלל — שאינו יכול להיות נפרד חס ושלום מאלקות, אלא בבחינת רצון אחד לה' לבדו כו'.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

And in the <i>sitra achra</i> this level does not exist. Although the <i>sitra achra</i> also has a very strong will—indeed, in the <i>sitra achra</i> the forcefulness is even greater than in holiness, as is known, for the side of holiness is characterized by being soft like a reed, with humility and lowliness, while the <i>sitra achra</i> is hard like cedar, with bold selfhood and arrogance, etc.—still, this greater intensity in the <i>sitra achra</i> is because in holiness the principal conduct is according to intellect, which influences humility in the emotions, etc., as is known.	ובסִטְרָא אַחְרָא — לִית בְּהוּ בְּחִינָה זֹה. אַף שֶׁבְּסִטְרָא אַחְרָא יֵשׁ גַּם-כֹּחַ בְּחִינַת תּוֹקֵף הָרָצוֹן מְאֹד כּו', וְאַדְרָבָּא — הָרִי בְּסִטְרָא אַחְרָא הַתּוֹקֵף יוֹתֵר מִבְּקִדּוּשָׁה, וּבְכִדּוּעַ: דְּסִטְרָא דְּקִדּוּשָׁה הוּא בְּבְחִינַת "רַךְ כַּקֶּנֶה" וּבְבְחִינַת הַכִּנְעָה וּשְׁפָלוּת — וּבְסִטְרָא אַחְרָא: בְּחִינַת "קֹשֶׁה כְּאַרְז", וּבְתוֹקֵף הַיְשׁוּת וְהַגְּסוּת כּו'.
However, this greater intensity in the <i>sitra achra</i> is due to the fact that in holiness the primary governance is through the intellect, which produces <i>bitul</i> (self-nullification) in the emotions, as is known. Whereas in the <i>sitra achra</i>, the governance is through emotions and will. And in terms of will, there is also great intensity in holiness, as mentioned above—that it is impossible to be separated, G-d forbid, etc.	אִם זֶה שֶׁבְּסִטְרָא אַחְרָא הַתּוֹקֵף יוֹתֵר — הֵינּוּ מִפְּנֵי שֶׁבְּקִדּוּשָׁה עֵימָר הַהֲנָהֳגָה הִיא עַל-פִּי הַשִּׁכֹּל — שְׁפּוּעֵל הַבְּטוּל בְּמַדּוּת כּו', כִּידּוּעַ. וּבְסִטְרָא אַחְרָא — הַהֲנָהֳגָה עַל-פִּי הַמַּדּוּת וְהָרָצוֹן כּו'. וּמִצַּד הָרָצוֹן — יֵשׁ תּוֹקֵף גָּדוֹל מְאֹד גַּם בְּקִדּוּשָׁה, וּכְנִ"ל: שְׂאִינוּ כּוֹל כָּלֵל לְהִיּוֹת נִפְרָד חֹס וְשָׁלוֹם כּו'.
Nevertheless, even though there is great strength in the <i>sitra achra</i> as well, why then did they say: “<i>Bavua d’bavua</i>—they do not have”? The explanation is that although they possess a strong will, it is not in a manner that it cannot be otherwise. In holiness, the strength of will and connection is such that it cannot be otherwise at all—it is impossible to be separate from G-dliness in any way. And therefore, one gives up his soul with self-sacrifice for the sanctification of the Name, because to live any other way is impossible, and when this requires him to give up his life—there is no hesitation, etc.	אָבָל מִכָּל-מָקוֹם, הָרִי יֵשׁ תּוֹקֵף גָּדוֹל גַּם בְּסִטְרָא אַחְרָא — וְלָמָּה אָמְרוּ "בְּבוּאָה דְּבְבוּאָה לִית לְהוּ"? הֲעֵנֵן הוּא — שֶׁעַם הָיִית שִׁישׁ בָּהֶם תּוֹקֵף הָרָצוֹן — מִכָּל-מָקוֹם, אֵינוּ בָּאֶפֶן שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת בָּאֶפֶן אַחֵר. דְּבְקִדּוּשָׁה — הָרִי תּוֹקֵף הָרָצוֹן וְהַהֲתַקְשְׁרוּת הוּא בָּאֶפֶן כְּנֶה שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת בָּאֶפֶן אַחֵר כָּלֵל — הֵינּוּ: שְׂאִינוּ כּוֹל לְהִיּוֹת נִפְרָד מֵאַלְקוּת בְּשׁוּם אֶפֶן. וּמִשּׁוּם זֶה מוֹסֵר נִפְשׁוֹ בְּמַסִּירַת נִפְשׁוֹ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם — מִשּׁוּם שֶׁבָּאֶפֶן אַחֵר אִי-אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת, וּכְשֶׁצָּרִיךְ מִשּׁוּם זֶה לְמָסוֹר נִפְשׁוֹ — אֵין מְנִיעָה כּו'.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

But in the *sitra achra*, although there is also a powerful will and one can even give up his life for his desire, it is not because the will and connection are such that it is impossible to be otherwise; rather, it could be otherwise, and he could choose not to give up his life—but he wants to give up his life, not that he is compelled to by the force of will such that he is unable to budge from it, etc. But in holiness, it is in a state of true strength—that he is totally unable to budge from it, and it is impossible to be otherwise, G-d forbid. And therefore, he gives up his life, etc., even though he may not want this in truth, for he wants to live, etc.—still, nothing can stand against the strength of his will and attachment to G-dliness, such that he cannot be separated from it, G-d forbid, in any matter or manner at all. Such strength does not exist in the *sitra achra* at all.

אבל בסטרא אחרא, אף שיש גם כן תוקף הרצון, ויכול למסור נפשו על רצונו — אין זה משום שהרצון וההתקשרות הוא באופן כזה שאי-אפשר להיות באופן אחר, אלא יכול להיות באופן אחר ולא למסור נפשו — אלא שרוצה הוא למסור נפשו, לא שהוא מכרח לזה מצד תוקף הרצון שאי-אפשר לזוז מזה כו'. אבל בקדושה — הוא בבחינת תוקף באמת — שאי-אפשר לו כלל לזוז מזה, ואי-אפשר להיות באופן אחר חס ושלום. ומשום זה ממילא הוא מוסר נפשו כו' — (גם שאינו רוצה בזה באמת, כי רוצה הוא להיות כו', אבל אין שום דבר עומד נגד תוקף הרצון וההתקשרות לאלקות — שאינו יכול להיות נפרד מזה חס ושלום בשום ענין ואפן כלל כו'). ותוקף כזה — לית בסטרא אחרא כלל כו'.

And further: in holiness, in the level of will of *yechidah*, there is no division of levels; therefore, it is of immense strength. But the intensity of will in the *sitra achra* is not directed toward one thing, but many desires across various things—and in each one there is strong will, but therefore none of them are absolutely powerful. On the contrary, the desires contradict and confuse each other, weaken each other, or cancel each other out. But in holiness, in the divine soul, the will of *yechidah* is a singular will without any division at all.

וגם עוד זאת: דבקדושה, בבחינת הרצון ד'יחידה — אין בו שום התחלקות מדרגות, וממילא הוא בתוקף מאד. אבל תוקף הרצון דסטרא אחרא — אינו בדבר אחד, אלא הרבה רצונות בכמה דברים, ובכל אחד ואחד הרצון בתוקף. וממילא — אין בשום אחד מהם תוקף גדול, ואדרבא: הרצונות מבלבלים זה את זה, ומחלישים זה את זה, או מבטלים זה את זה כו'. אבל בקדושה — בנפש האלקית — בחינת הרצון ד'יחידה — הוא בבחינת רצון אחד בלי שום התחלקות כלל כו'.

Although in holiness there are also many desires, such as the particular desires for mitzvos, etc., nevertheless, these desires are not divided and separated from each other; therefore, they do not weaken each other—on the contrary, they strengthen each other. And that is why one who is engaged in a mitzvah is exempt from another mitzvah, for through the performance of this mitzvah, he also draws down the influence of the mitzvah from which he is exempt, etc., as explained elsewhere.

אף שבקדושה יש גם כן כמה רצונות, כמו הרצונות פרטיים דמצות כו' — הנה לבד זו שהרצונות האלה אינם רצונות מחלקים ומבדלים זה מזה, ומשום כך — אינם מחלישים זה את זה. ואדרבא — הם מחזקים זה את זה כו'. ולכן: "העוסק במצוה — פטור מן המצוה", והינו: שעל-ידי קיום מצוה זו — נמשך לו גם ההמשכה שעל-ידי המצוה שפטור ממנה כו', וכמו שנקטב במקום אחר (וענין מה שכתוב בד"ה "כי ידעתי").

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

In truth, the will of <i>yechidah</i> is higher than the desires related to mitzvos. This is the essential will of the essence of the soul, stemming from its core bond with G-dliness, and it is not related to the specific desires of mitzvos. Therefore, in this level of will, there is no division whatsoever—it is a simple and essential will. In the context of mitzvos, this appears in the actual performance of the mitzvos—in the action itself—where there is no difference in levels at all. The differences between mitzvah desires exist only in the specific <i>kavanah</i> (intention), but in the essential act, they are all equal. As it is said: “Do not sit and weigh the mitzvos of the Torah,” etc.	הנה באמת, הרצון דִּיחידה — הוא למעלה מהרצונות דמציאות כו'. שְׁזָהוּ בחינת הרצון העצמי דעצם הנפש — שֶׁמִּצַּד עצם התקשרותו באלקות, ואין זה שייך לרצון דמציאות. ולזאת — בבחינת רצון זה — אין בו שום התחלקות כלל, אלא הוא בבחינת רצון פשוט ועצמי כו'. ובמציאות — הרי זה בא בבחינת מעשה המציאות — בעצם העשייה — שְׁבִיזה לא יש חלוקי מדרגות כלל. דמה שיש חלוקים ברצונות דמציאות — הניו בבחינת הכוונה פרטית. אכל בעצם המעשה — כלם שוין. וכמו שאמר: "אל תהי יושב ושוקל במצותיך של תורה" כו'.
And the strength in the very performance of the mitzvos themselves is in the souls of Israel, from their essential will and essential connection to G-dliness, which exists equally in every individual. And the will is one, with no division at all. Such a will does not exist in the <i>sitra achra</i> at all.	והתוקף בבחינת מעשה המציאות עצמן — הוא בנשמות ישראל מהרצון וההתקשרות העצמי דנשמות ישראל באלקות — שְׁזָהוּ בכל אחד ואחד בשוה כו'. והרצון — הוא אחד, ואין בו התחלקות כלל כו'. ורצון כזה — לית בסטרא אחרא אחרא כלל כו'.
And the will is one, and there is no division in it at all, etc., and such a will does not exist in the <i>sitra achra</i> at all, etc. And the root of the matter is that this will—of the level of <i>yechidah</i> in the souls of Israel—is what extends from the innermost and essence of the Infinite One (Ein Sof), and opposite this level the <i>other side</i> has no standing, for all that applies only regarding levels of revelation, but not with regard to the Essence itself, etc. And therefore, this level does not exist in the <i>sitra achra</i>, and they have no grasp in this level or degree at all, etc. On the contrary, through the revelation of this level, all foreign will is nullified—as in “their shadow has departed”—for their encompassing [power] is nullified through the revelation of the essence of the Infinite Light, etc.	והרצון הוא אחד ואין בו התחלקות כלל כו', ורצון כזה לא יש בסטרא אחרא כלל כו'. ושרש הענין הוא: דרצון זה — דבחינת יחידה שְׁבִיזוֹת נשמות ישראל — זהו הנמשך מבחינת פנימיות ועצמות אִין־סוף. דנגד בחינה זו — לא יש לעלם זר אחיזה, דכל זה שייך רק לגבי בחינות הגלויים, אכל לא לגבי בחינת העצמות כו'. ומשום זה לא יש בחינה זו בסטרא אחרא, ואין להם אחיזה בבחינה ומדרגה זו כו'. ואדרבא — על־ידי גלוי בחינה זו — מתבטל כל רצון זר, וכמו "סר צלם מעליהם", שמתבטל בחינת המקיף שלהם מצד הגלוי דעצמות אור־אין־סוף כו'.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

And as is known, that in the inwardness of the *makif* (meaning the remote encompassing level), there—specifically—is the soul of Israel: “I am He and no other,” etc., as explained elsewhere. And what they [the *sitra achra*] receive is only from the externality of the *makif*. And when the inner dimension of the *makif* shines and is revealed, then even the external is drawn into innerness specifically, and they cannot receive from the *makif*. And through this, “their shadow has departed from them,” meaning their *makif* departs—and their *nursing* from the *makif* ceases—and consequently, they are lost, etc.

וכידוע — דבפנימיות המקיף (והינו בחינת מקיף ה'רחוק) — שם דוקא נשמות ישראל: "אני הוא ולא אחר" כו', כמו שכתוב במקום אחר. ומה שהם מקבלים — הינו מבחינת חיצוניות המקיף. וכשמאיר ומתגלה בחינת פנימיות המקיף — אז גם החיצוניות נמשכת בבחינת פנימיות דוקא, ואי אפשר להם לקבל מן המקיף. ועל-ידי זה: "סר צלם מעליהם" — שנסתלק המקיף שלהם כו', ומתבטל ינקותם מהמקיף, וממילא מתאבדים כו'.

And as with the camp of Sancheriv, of whom it is written, “And an angel of the L-rd went out and struck in the camp,” etc., and it is explained elsewhere that this means there was a revelation of the level of the inner *makif*, and through this they were utterly lost, as explained above. And based on the above, one can understand the matter of positive and negative commandments—that the *lo taaseh* (negative commands) are a guard for the *mitzvot aseh* (positive commands), because through *lo taaseh* is drawn the level of the distant *makif*, of the inner essence of the Infinite One. And in this level they (*kelipot*) have absolutely no grasp whatsoever—and therefore it serves as a safeguard for the lights of the *aseh mitzvot*, so that they (*kelipot*) cannot draw sustenance from this level. On the contrary, “all doers of iniquity will scatter”—they are nullified and lost through this drawing that occurs via the *lo taaseh*, etc.

וכמו במחנה סנחריב, שכתוב: "ויצא מלאך ה' ויך במחנה" כו', ומבואר במקום אחר — דהינו שהיה גלוי בחינת פנימיות המקיף, ועל-ידי זה ממילא נאבדו כו' כנ"ל. ועל-פי הנ"ל יובן בעננן מצות עשה ולא תעשה: דלא תעשה — הם שמור לעשה, להיות שעל-ידי לא תעשה נמשך בחינת מקיף ה'רחוק — דבחינת פנימיות ועצמות אין-סוף, דבחינה זו — אין להם שום צד אחיזה כלל וכלל. ולכן — הוא נעשה שמור לאורות דעשה שלא יכלו לינק ממדרגה זו. ואדרבא: "יתפודו כל פעלי אנו" — שמתבטלים ונאבדים על-ידי ההמשכה הזו — שנמשכת על-ידי לא תעשה כו'.

And there is another reason why the positive commandments need guarding. Although they are the Will of the Blessed One, and the 613 commandments are the 613 pathways of the skull (*Gulgalta*), nevertheless, they have been enclotted in physical matters—such as tzitzis from physical wool, tefillin on physical parchment, lulav from physical plants, and so on with all the commandments. And these objects were originally under the dominion of the *kelipat nogah* (neutral spiritual mixture), from where they derive their vitality, as it is said: “There is no blade of grass below that does not have a star above it,” etc., and every lower thing has a corresponding spiritual source above it, etc. And it is known that the constellations (*mazalos*) are the 70 ministers of *nogah*, etc.

והנה יש עוד טעם למה מצות עשה צריכות שמירה: דעם היותן בחינת רצון עליון — ותר"ג מצות הן תר"ג ארתיך דגולגלתא — מכל מקום: הרי נתלבשו בדברים גשמיים. כמו ציצית מצמר גשמי, ותפילין בקלף גשמי, ודומה מהם — שפולב מצמחים גשמיים כו', וכהגן בכל המצות. אשר הדברים האלה היו תחלה תחת ממשלת קליפת נוגה — שממש נמשך חייתם, וכמו שאמרו: "אין לה עשב מקמטה" — שאין לו מזל מקמעה" כו'. וכן כל דבר שלמטה — יש לו מזל המשפיע אליו כו'. וידוע דהמזלות — הם הע"ב שרים דנוגה כו'.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

And although the vitality is essentially the Divine Light that enlivens all creations, etc., still it flows through being en clothed in the mazalos of *nogah*, etc. And when one performs a mitzvah with it, this vitality is included in the holiness of the One G-d, etc. Nevertheless, guarding is still necessary, since they are en clothed in physical things—only that the Will of the Blessed One is drawn into them. Therefore, a strong and excellent guarding is needed so that the *kelipot* do not draw from it, Heaven forbid. For something that is from the mixture of good and evil—even though it has been clarified and elevated—still requires an outstanding guard so that no drawing to the external forces (*kelipot*) results, etc. But that which is essential good does not require such guarding, etc.

והגם שהחיות מצד עצמו — הוא האור האלקי המקנה את כל הנבראים כו', אבל הוא נמשך על ידי התלבשות המזלות דנוגה כו'. ועל ידי שעושין בו המצוה — נכלל חיות זה בקדושת ה' אחד כו'. ומכל מקום: צריכה שמירה — להיות שנתלבשו בדברים גשמיים — רק שנמשך בהם רצון העליון. עליון צריכין שמירה יפה וחזקה — שלא ימשך מזה יניקת החיצונים חס ושלום. כי הדבר שהוא מבחינת תערוכת טוב ורע — אף על פי שנתברר ונתעלה — צריך שמירה מעלה — שלא ימשך ממנו יניקה כו'. מה שאין צריך בבהינת הטוב בעצם — אינו צריך שמירה כזו כו'.

And this is [the meaning of] “He executes justice for the oppressed” (Psalms 146:7). The explanation is: the oppressed are the sparks that fell during the shattering of the vessels (*Shevirat HaKelim*), or through the sin of the Tree of Knowledge. They are “oppressed” in the hands of the external forces (*chitzonim*). And [He] executes justice for the oppressed—“justice” here refers to mercy (*mishpat de-ihu rachami*), meaning that the Holy One, blessed be He, has mercy upon them to elevate them to their root, etc. For example, through a vegetative item such as the etrog fruit, a Jew fulfills the mitzvah: “And you shall take for yourselves a fruit of the beautiful tree” (Leviticus 23:40), and through this, the entire vegetative realm is elevated, etc., as explained in Tanya, chapter 34.

וזהו שאמר: “עושה משפט לעשוקים” — פירוש: עשוקים — הם הניצוצות שנגפלו בשבירת הכלים, או על ידי חטא עץ הדעת, שהם עשוקים בידי החיצונים. ו“עושה משפט לעשוקים” — משפט דאיהו רחמי, והוא: מה שהקב"ה מרחם עליהם להעלותם לשרשם כו', על ידי שדבר צומח זה — בגון פרי האתרונג — יעשה ישראל מצוה, ולקיים בו מצות: “ולקחתם לכם פרי עץ הדר” כו', (ועל ידי זה מתעלה כללות הצומח כו'), וכמו שכתוב בספר התניא פרק ל"ד.

And likewise, through using silver and gold for tzedakah (charity) and the like, the sparks are elevated to their source, etc. And afterward it says at the end of the psalm, “Hashem guards the converts” (Psalms 146:9). Converts refer to the sifted sparks, etc.—Hashem guards them, because even after they have been refined and elevated, they still require strong guarding so that they do not fall again, etc., as is explained in the Siddur on this verse.

וכן בפסוק וזהב שעושה בו צדקה וכיוצא בזה — על ידי זה מתעלים הניצוצות לשרשם כו'. ואחר כך אומר בסוף המזמור: “ה' שומר את הגרים” — גרים הם הניצוצות הנבררים כו', ה' שומר אותם, שאף על פי שנתבררו ונתעלו — צריכין שמירה מעלה, שלא יחזרו ויפלו כו', וכמו שכתוב בסדור על פי זה.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

Just like one who sinned and repented requires excellent guarding so as not to revert to his old ways, God forbid, whereas one who never tasted the taste of sin in his life does not require such guarding. And this is the idea of “teshuvah ha-gedder” (repentance of the fence), which creates boundaries even in permitted matters, so that one distances himself from evil to the utmost degree and does not even desire to commit a transgression, God forbid.	ובכמו מי שחטא ועשה תשובה — צריך שמירה מעלה שלא יחזור לסורו חס ושלום, מה שאין כן מי שלא טעם טעם חטא מימיו — שאינו צריך לשמירה כזו כו'. וזהו ענין תשובת הגדר — שעושה גדר גם בדברים המתירים — בכדי שיתרחק מן הרע בתכלית, ולא יתאנה לדבר עברה חס ושלום.
And the baal teshuvah needs this more than someone who never sinned. And regarding what the Sages said: “A person should not say, ‘I do not desire...’ but rather, ‘I do desire, but what can I do? My Father in Heaven has decreed upon me...’”—the holy Maharal explained that this is referring to someone who has never sinned. But the baal teshuvah must consider all types of evil and prohibition to be disgusting to him because they are evil, etc.	והבעל תשובה צריך לזה יותר ממי שלא חטא מעולם. ומה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "אל-יאמר אדם: אי אפשי כו', אלא: אפשי ואכל מה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי כו'" — פירש המהר"ל זכרונם לברכה: שזהו במי שלא חטא מעולם. אבל הבעל תשובה — צריך שיהיו כל מיני רע ואסור מאוסים. אצלו מצד שהם רע כו'.
(And see what was explained earlier in the discourse that begins “For I have known him,” where it is explained that regarding <i>tzaddikim</i>, their disgust toward all physical pleasures is due to their delight in G-dliness, etc. But with baalei teshuvah, their revulsion of worldly pleasures is because they are evil. And so it must be by baalei teshuvah: for if it were only due to G-dly pleasure, there might still be space for physical pleasure; but when it is due to [their recognition of] evil, then there is no room for it at all, etc.)	ועין מה שנתבאר לעיל בדבור המתחיל "כי ידעתיו", ושם מבואר: דבצדיקים — המאוס דכל התענוגים הגשמיים — הוא מצד התענוג בפאלקות כו'. אבל בבעלי תשובה — המאוס דתענוגי העולם — הוא מצד שהם רע כו'. וכן צריך להיות בבעלי תשובה — כי אם יהיה מצד התענוג האלקי — יכול להיות אצלם מקום עוד לתענוג גם בתענוגים גשמיים. אבל כאשר הוא מצד (הרע — אז אין להם מקום כלל כו'.
Thus it is explained that one who has already descended to a lower level requires even greater guarding, even after being elevated. And this is why we were commanded to guard the mitzvos: because the higher light is en clothed specifically in physical things, which come from the realm of <i>kelipat nogah</i>.	ונמצא מבאר: דמי שהיה כבר למטה במדרגה — צריך שמירה יתירה גם לאחר שנתעלה. וזהו שנצטוונו על שמירת המצוות: דמפני שהאור העליון נתלבש בדברים גשמיים דוקא — שהם מבחינת קליפת נוגה.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

Therefore, there must be guarding so that there will not be any drawing of nourishment to the external forces (*chitzonim*), God forbid. And the guarding is through the 365 negative commandments (*lo taaseh*), because the *lo taaseh* are about distancing and separating from evil—this is their entire function: to push away the evil so that it does not touch one's soul, etc. And the manner of this rejection is not through engagement or enclothment with the matter—as in the case of the positive commandments (*mitzvot aseh*), where evil is also pushed away and the good is included in holiness—rather, that happens through involvement and enclothment in the matter itself, which is a form of closeness, etc.

על-כן צריכין שמירה שלא יהיה בזה יניקת החיצונים חס ושלום. והשמירה היא על-ידי שם"ה לא-תעשה — להיות כי הלא-תעשה הן הרחקה והבדלה דהרע, דזה כל ענינם — לדחות את הרע שלא יגעו בנפש כו'. ואפן הדחיה — אינו בדרך התלבשות בדבר, ולא כמו מצות עשה — שעל-ידי גם כן נדחה הרע והטוב נקלל בקדושה, אבל זהו על-ידי התלבשות והתעסקות בדבר ההוא — והינו בבחינת קירוב כו'.

But a negative commandment is not through enclothment and involvement in the matter, etc., nor is it about transforming the matter into good, only to reject it alone. Even the spark of holiness within it—which necessarily exists in everything, for every thing is sustained by a spark of holiness—is also rejected, etc. And this is the idea of “gevurot of halachot” in the negative commandments, as it says: “His locks are curled, black like a raven” (Song of Songs 5:11)—which is interpreted to refer to the verses that prohibit certain things, through which the item is rejected. Although there is a spark of holiness in it, it is nevertheless rejected, etc., as explained in the commentary on “Black I am” (Song of Songs 1:5).

אבל מצות לא-תעשה — אינה על-ידי התלבשות והתעסקות בו כו', וגם אינה להפך את הדבר לטוב, כי אם לדחותו בלבד — שגם הניצוץ מקדושה שבו — שבהכרח יש בכל דבר ניצוץ מקדושה המחיה אותו כו' — גם הוא נדחה כו'. וזהו ענין גבורות דהלכות דמצוות לא-תעשה — שאומר: "קווצותיו תלתלים שחורות כו'", לפסוק שהדבר אסור — שעל-ידי זה נדחה — שהגם יש בו ניצוץ מקדושה — דוחין אותו כו', וכמו שכתוב בביאור ד"שחורה אני" סוף פרק ג'.

(And it is possible that [the spark] is later elevated through the teshuvah of a baal teshuvah, who turns evil into good; all the more so he elevates the spark of holiness within the forbidden things he stumbled upon, Heaven forbid. For it may be said that through this he also elevates the general category of sparks of holiness in forbidden things, etc. And since he transforms the evil into good, therefore the baal teshuvah also requires guarding, as mentioned above.)

ואפשר שמתעלה אחר כך על-ידי התשובה — דהבעל תשובה מהפך את הרע לטוב, וכל-שכן שמעלה הניצוץ דקדושה שבדברים האסורים שנכשל בהם רחמנא לצלן — דיש לומר שמעלה על-ידי זה גם כללות הניצוצות דקדושה שבדברים האסורים כו'. ולהיות שמעלה את הרע לטוב — לכן גם הבעל תשובה צריך שמירה כו' (כנ"ל).

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

And for this reason, this level [of <i>lo taaseh</i>] does not require guarding, since it is not involved in enclothment and its purpose is not to transform, etc. And the light of the <i>lo taaseh</i> is an internal and essential light that cannot be grasped at all, as mentioned above (and for this reason it does not come into enclothment, as mentioned). And therefore it is a guarding for the positive commandments, since it is a distancing from evil. And also, they [the <i>lo taaseh</i>] are of such a level that they have no hold [to the other side], and therefore they function as a guarding for the <i>mitzvot aseh</i>, etc.	ולזאת — בְּחִינָה זוֹ אֵינָה צְרִיכָה שְׁמִירָה — מֵאַחַר שְׁאִינָה בְּבִחִינַת הַתְּלַבְּשׁוּת, וְאֵין עֲנִינָה לְהַפְּךָ כו'. וְהָאִיּוֹר דְּמִצְוֹת לֹא־תַעֲשֶׂה — הוּא בְּבִחִינַת אִיּוֹר פְּנִימִי וְעֲצָמִי שְׁאִי־אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת בְּזֶה אַחֲזִיזָה כו' כִּנ"ל (וּמִשּׁוּם זֶה אֵינּוּ בָּא בְּהַתְּלַבְּשׁוּת כו' כִּנ"ל). וְלִכֵּן הָרִי זֶה שְׁמִירָה לְמִצְוֹת עֲשֶׂה — לְהִיּוֹת שְׁזָהוּ הִרְקַקְתָּ רַע, וְגַם הֵן בְּבִחִינָה וּמְדֻרְגָּה כְּזוֹ שְׁאֵין בָּהֶן אַחֲזִיזָה — וְלִכֵּן הֵן בְּבִחִינַת שְׁמִירָה אֶל הַמִּצְוֹת עֲשֶׂה כו'.
And similarly, Torah is a guarding for the mitzvos. For although Torah comes from Chochmah (wisdom), its root is from Keter, from the inner dimension of Keter, etc., as explained above in the discourse “And G-d spoke... in the wilderness of Sinai,” regarding the unique eleventh [day] among the ten, etc. And so it is generally with Torah, as it says in Torah Or on the discourse “And I appeared” (Va’era), in the section for Rosh Hashanah—that through Torah, a drawing from the level of <i>Yachid</i>, the essence and being of the Blessed One, is brought down. And that is why it says, “and Torah is light”—“light” in singular, because the mitzvos are 613 paths (of the skull), which are 613 lights in a state of division. But by Torah it says, “and Torah is light,” in singular, which corresponds to the level of “You are one and not in enumeration,” etc.	וְכֵן הוּא בְּתוֹרָה — שֶׁהִיא שְׁמִירָה אֶל הַמִּצְוֹת, כִּי הִנֵּה הַתּוֹרָה — אֶף־עַל־פִּי שְׁמַחְכְּמָה נִפְקֶת — אֲבָל שְׁרָשָׁה הוּא מִבְּחִינַת הַכֶּתֶר, מִבְּחִינַת פְּנִימִיּוּת הַכֶּתֶר כו', וְכֵמוּ שְׁנִתְבָּאָר לְעֵיל (בְּדַבּוּר הַמִּתְחִיל: וַיְדַבֵּר כו' בְּמִדְבָּר סִינַי) בְּעֵנֶן אֶחָד־עֶשֶׂר הַמִּיחָד שֶׁבַע־שָׁרָה כו'. וְכֵן הוּא בְּדֶרֶךְ כָּלֵל בְּתוֹרָה, וְכֵמוּ שֶׁכְּתוּב בְּתוֹרָה־אִוֵּר דְּבִיּוֹר הַמִּתְחִיל: וְאָרָא — דְּרוֹשׁ הַשָּׁנָה — שְׁעַל־יְדֵי הַתּוֹרָה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת יְחִיד — בְּחִינַת מַהוּת וְעֲצָמוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ כו'. וְזֶהוּ שְׁנֵאָמַר: "וְתוֹרָה אִוֵּר" — נֶאֱמַר "אִוֵּר" לְשׁוֹן יְחִיד, דְּמִצְוֹת — הֵן בְּבִחִינַת תְּרִיג אֶרְחִין, שֶׁהֵן תְּרִיג אִוֵּר בְּבִחִינַת הַתְּחַלְקוּת כו'. אֲבָל בְּתוֹרָה נֶאֱמַר: "וְתוֹרָה אִוֵּר" לְשׁוֹן יְחִיד — וְהֵנּוּ בְּבִחִינַת: "אַנְתָּ הוּא חֵד וְלֹא בְּחֻשְׁבָּן" כו'.
And it may be explained that this is like what was stated above regarding the level of <i>Yechidah</i>, which is in the state of a single desire, etc. Similarly, the Torah—since it is a drawing from the level of <i>Yachid</i>—is therefore a single light, etc. And this is the reason why a sin extinguishes a mitzvah, meaning the revealed illumination that is drawn through the mitzvah, etc., but a sin does not extinguish Torah—because Torah is of the inner essence and core of the Infinite Light, where there is no hold or drawing [by the <i>Sitra Achra</i>] at all. Therefore, a sin cannot extinguish it. On the contrary, Torah protects and saves—it protects from suffering and saves from sin, etc.	וַיֵּשׁ לִוְמֵר שְׁזָהוּ כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר לְעֵיל בְּעֵנֶן יְחִידָה — שֶׁהִיא בְּבִחִינַת רְצוֹן אֶחָד כו', וְכֵמוּ כֵן הַתּוֹרָה — לְהִיּוֹתָהּ הַמְּשַׁכָּה מִבְּחִינַת יְחִיד — לִכֵּן הִיא אִוֵּר אֶחָד כו'. וְזֶהוּ הַטַּעַם שֶׁעֲבִירָה מְכַבֶּה מִצְוָה — הֵנּוּ גִלּוּי הַהֶאָרָה שֶׁנִּמְשָׁכֶת עַל־יְדֵי הַמִּצְוָה כו', וְאֵין עֲבִירָה מְכַבֶּה תּוֹרָה — לְהִיּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה הִיא בְּבִחִינַת פְּנִימִיּוּת וְעֲצָמוּת אִוֵּר־אִי־סוּף שְׁאֵין שֵׁם אַחֲזִיזָה וַיִּנְיָקָה כָּלֵל — לִכֵּן אֵין עֲבִירָה מְכַבֶּה אוֹתָהּ כו'. וְאֶרְבָּא — אוֹרִי־תֵּא מְגִינָא וּמַצְלָא — מְגִינָא מִן הַיְסוּרִין וּמַצְלָא מִן הַחֲטָא כו'.

The Rebbe Rashab

תר"סו

Parshas Shlach

And that means it guards [a person] so that he will not come to sin and that there will not be any nourishment for the <i>Sitra Achra</i>, etc. The idea is that Torah is also called a "house," and the main aspect is in the Oral Torah, as our Sages said: "And you shall build your house—this refers to Gemara," etc. And it is explained elsewhere regarding the concept of house and courtyard: the courtyard is not roofed, and rain falls into it, along with refuse, etc., but the house is roofed and does not allow refuse to fall inside, etc. Similarly, the Torah is a covered house—so that when one immerses his intellect in the study of Torah, in all four levels of <i>Pardes</i>, and his entire being from head to toe is clothed and wrapped in it, then no external force can draw nourishment from him, etc.	והענין — דהנה התורה נקראת גם כן בית, והעקר הוא בתורה שבעל-פה, וכמאמר רז"ל: "ובנית ביתך — זו גמרא" כו'. ומבואר במקום אחר בענין בית וחסד — דהצד אינו מקורה, ויורד לתוכו מטר גם פסולת כו', אבל הבית הוא מקורה ואינו מניח הפסולת ליפול בתוכו כו'. וכן הוא — התורה היא בית המקורה — שפאשר מעמיק שכלו בעסוק בתורה בפרד"ס — שכל עצמותו מראשו ועד רגלו מלובש ומעוטף בה — ואי אפשר להיות ממנו יניקה כו'.
(In truth, the Torah protects and saves even when one is not currently engaged in learning it, and this is because through Torah an illumination is drawn from the inner essence of the Infinite One, in the form of a distant encompassing light (<i>makif harachok</i>), and therefore it guards and saves, etc.—as mentioned above concerning the negative commandments, etc.)	ובאמת — הרי התורה מגינה ומצלה גם בעידנא דלא אסיק בה, והינו לפי שבעל-ידי התורה נמשך אור מבחינת פנימיות ועצמות אור-אין-סוף — בחינת מקור הרחוק — ולכן הוא שומר ומציל כו' — וכנ"ל בענין (לאתעשה כו').
Additionally, all of the Oral Torah is designed to be stringent in matters of Torah. And this is the concept of the "precautions of the Scribes" (<i>d'keidukei sofrim</i>)—to be guarded and cautious, to be completely clean, aligning with "turn from evil" which corresponds to all 365 negative commandments—and to build fences so that one will not come to violate the Torah, God forbid.	וגם — הנה כל תושב"ע — הוא להחמיר על עניני התורה, והנה ענין דקדוקים סופרים — להשמר ולהזהר, ולהיות נקי מכל וכל — בבחינת "סור מרע" שהן כל שס"ה לא-תעשה, ולגדר גדר שלא יבוא לידי איסור תורה חס ושלום.
And likewise, in the category of "do good," the Oral Torah contains many precise details to be stringent and add several layers to them, such as the sayings of the <i>Avos</i> (Ethics of the Fathers) and sayings of wisdom that include many good character traits and concepts found in the <i>Avos</i> and <i>Aggadot</i>, which are in addition to the words of Torah. This is the foundation of the Oral Torah—to be stringent upon the Written Torah. And through this, the evil is pushed away and separated so that there will be no possibility of drawing nourishment [by the <i>Sitra Achra</i>], and they are completely distanced from holiness. And through this, they are automatically nullified, as written in <i>Likkutei Torah</i> from the Arizal, Parshas <i>Beshalach</i>, regarding the concept of the Shabbos boundary—see there.	וכן בבחינת "ועשה טוב" — יש בתורה שבעל-פה כמה דקדוקים פריטיים להחמיר ולהוסיף בהם כמה ענינים, וכמו במילין דאבות ומילין דחוקמתא — שיש בהם כמה מדות טובות וכמה ענינים — שנמצא באבות ואגדות — שהן נוספים על דברי תורה — שנה כל יסוד תושב"ע — להחמיר על דברי תורה. ועל-ידי זה נעשית הרחקת והפרדת הרע — שלא יהיה שום יניקה כלל — ונרחקים לגמרי מן הקדושה, ועל-ידי זה ממילא מתבטלים, וכמו שכתוב בלקוטי תורה. מהאריז"ל פרשת בשלח בענין תחום שבת — עין שם.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

And this is [the meaning of] the Torah being a safeguard for the 248 positive commandments: because its role is to distance the evil so that there should not be any drawing [of sustenance] from holiness, etc. And all the laws of the Torah, in ruling that something is forbidden—this is the rejection of evil, and not through being invested in the matter (except for when one studies and engages in physical matters, which is in the aspect of Inner Light (<i>Or Penimi</i>) as is known—this is sometimes called “investment,” but it is not an investment or involvement in the thing itself like in positive commandments, etc.); rather, the thing is pushed aside automatically, etc.	וזהו שהתורה היא שמירה לרמ"ח מצות עשה — לפי שענינה הוא הרחקת הרע שלא יהיה להם יניקה מהקדושה כו'. וכל הלכות התורה לפסק שנה אסור — הרי זה דחיית הרע ושלילת על-ידי התלבשות בדבר (כי אם מה שלומד ועוסק בדברים הגשמיים, והוא בבחינת אור פנימי פדוע — הרי זה נקרא לפעמים "התלבשות", אבל אין זה התלבשות והתעסקות בגוף הדבר שהוא כמו במצות עשה כו') — אלא הדבר נדחה ממילא כו'.
And as is known, the clarification that occurs through Torah is from above to below—that is, the matter is clarified automatically, etc., as explained elsewhere. And the main point is that through the occupation with Torah, there is drawn a revelation from the inner aspect of <i>Kesser</i> (Crown), as mentioned above—until the first root in the inner essence of the Infinite One, etc. Just as the 365 negative commandments are rooted in <i>Yud-Heh</i> until their first root in the Essence of the Infinite One, etc., so too with Torah, etc.	וכידוע — דהברור דתורה הוא בדרך מלמעלה למטה — דהיינו שהדבר נתברר ממילא כו', כמו שכתוב במקום אחר. והעקר — שעל-ידי עסק התורה נמשך גלוי בחינת פנימיות הקתר כנ"ל, עד שרשם הראשון בבחינת פנימיות ועצמות אור-אין-סוף כו'. וכמו ששם"ה לא-תעשה שהן ביו"ד-ה"א עד שרשון הראשון בעצמות אור-אין-סוף כו' כנ"ל — כן הוא בתורה כו'.
And the drawing of the essential light protects that there should be no drawing [of sustenance]—neither from the Inner Light (<i>Or Penimi</i>) nor from the Encompassing Light (<i>Or Makif</i>), etc., and on the contrary—they are pushed away and lost thereby, etc.	והמשכת האור העצמי שומר שלא יהיה שום יניקה — בין מהאור פנימי ובין מהאור מקיף כו', ואדרבא — הם נדחים ונאבדים על-ידי זה כו'.
And based on this, one can understand the saying of our Sages (Yoma 9b): “He forgave on everything, but not on the neglect of Torah”—because if Torah study were as it should be, there would be no grasp or drawing by the <i>Sitra Achra</i>. But through the neglect of Torah—when the heart and mind are vacant from the wisdom of Torah (i.e., it is not roofed like a courtyard, as above)—the thought, which is constant (as mentioned above), becomes occupied with idle matters and evil thoughts. Through this, the wicked gain dominion, Heaven forbid, as explained above.	ועל-פי זה יובן מה שאמרו רז"ל (יומא ט' ע"ב): "ויתר על כו' ולא ויתר על בטול תורה" — דאם היה עסק התורה כדבעי למחוי — לא היתה שום אחיזה ויניקה לסטרא אחרא. אבל על-ידי בטול תורה — שהלב והמוח פנויים מחכמת התורה — והיינו שאינו מקורה פחצר כנ"ל — והרי המחשבה שהיא תמידית כנ"ל — באשר היא פנויה מן התורה — הרי היא מהרהרת בדברים בטלים ובהרהורים רעים — שעל-ידי זה נעשית ממשלת זדים חס ושלום כנ"ל.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

And the performance of mitzvot will not help for this, because they can still seize and draw [from there], etc., as mentioned above. And therefore it was specifically this [neglect of Torah] that caused the destruction of the Temple, which was swallowed [by the forces of evil], etc.	ועסק המצות לא יועיל לזה — כי יכולים לאחוז וליונק מזה כו' כפ"ל. ולכן — זהו דוקא שגורם חרפן בבית המקדש אשר נבלעו כו'
But if there were occupation in Torah, and they were drawing down the aspect of the Essence of the Infinite through the occupation with Torah (and this is the matter of the blessing over Torah, as is known), then automatically there would not be any domination or rule whatsoever at all, etc.	אבל אם היה עסק התורה והיו ממשיכים בחינת עצמות אור-אין-סוף על-ידי עסק התורה — (שזהו ענין ברפת התורה כידוע) — ממילא לא היתה שום שליטה וממשלה כלל וכלל כו'
And according to all of the above, the root of the matter “I remember for you the kindness of your youth” (Yirmiyahu 2:2) is understood. For “the kindness of your youth” are the positive commandments, which are in the level of Chesed (Kindness), as mentioned above—whether the level of the Chassadim of Ze’ir Anpin or even the Chassadim of Arich Anpin, up to the level of “for He desires kindness” (<i>ki chafetz chesed hu</i>) which is in the Infinite Light prior to the Tzimtzum. All this is in the level of revealed light and drawing forth, but not in the inner essence and being of the light.	ועל-פי כל הנ"ל יובן שרש ענין "זכרתי לך חסד נעוריה כו'" — דהנה "חסד נעוריה" — הן מצות עשה — שהן בבחינת חסד כפ"ל — בין בבחינת חסדים דנ"א — וגם בבחינת חסדים דאריך — עד בחינת "כייחפץ חסד הוא" — שבאור-אין-סוף שכלפני הצמצום כו'. שכל זה — הוא בבחינת האור שבא בבחינת המשכה וגילוי — שאין זה בבחינת פנימיות ונעצמות האור כו'
And the matter of “I remember” (<i>zacharti</i>) is a reference to the intellect of <i>Chochmah</i> (Wisdom), as is known, for forgetfulness applies only in the back or external levels, etc.	וענין "זכרתי" — היא פחות החכמה כידוע, דשכחה שייך בבחינת אחוריים וחיצוניות כו'
For the matter of forgetfulness stems from the <i>kelipot</i> and the <i>Sitra Achra</i> , and it applies only in a place where they have a hold—and that is in the level of back and externality, etc. But in the level of <i>Chochmah</i> , which is the level of inwardness, there is remembrance, and forgetfulness does not apply there at all, etc.	פי ענין השכחה הוא מצד הקליפות וסטרא אחרא, ושייך רק במקום שיש להם אחיזה, והיינו בבחינת אחוריים וחיצוניות כו', אבל בבחינת חכמה שזהו בחינת הפנימיות — שם היא הזכירה, ואינו שייך שם שכחה כלל כו'
And the matter of “I remember for you the kindness of your youth” is that in the positive commandments also shines the light of remembrance—i.e., a revelation of the level of inwardness until their first root in the Essence of the Infinite, etc.	וענין "זכרתי לך חסד נעוריה" — הוא דבמצות עשה נאיר גם-כן בחינת זכירה — דהיינו גילוי בחינת הפנימיות עד שרשן הראשון בעצמות אור-אין-סוף כו'.
And this is through “your following Me in the desert.” The phrase “your following Me” refers to the 365 negative commandments—since in them, light does not shine in a revealed way like in positive commandments which are drawing and	והיינו על-ידי "לכתוב אחרי במדבר" — פירוש "לכתוב אחרי" קאי על שם"ה לא-תעשה — להיות שבהם אינו מאיר האור בגילוי כמו במצות עשה שהן המשכת גילוי אור, אבל לא-תעשה אינם בבחינת גילוי אור. אלא בבחינת "לא" כו' כפ"ל

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

revealing light. But the prohibitions are not in a state of revealed light, rather in the aspect of “no,” etc., as mentioned above.	
And knowledge of this is only in the level of negative knowledge, as mentioned above (in the discourse “Naso”). Therefore, it is called “after Me,” from the perspective of the level of revelations, etc.	והידיעה בזה — היא בבחינת ידיעת השלילה בלבד כו' כפ"ל (כד"ה נשא), לזאת נקרא "אחרי" מצד מדרגת הגילויים כו'.
Similarly, what the negative commandments effect in the soul is that there be the level of awe and love even in this lowly generation and darkness, as mentioned above (in the discourse cited)—for the love and awe in this generation is, as explained (in the discourse on “The Heavens Declare”), in the mode of “after Me,” since there is no actual revelation, but he understands that the truth is so, and therefore acts accordingly.	וכן מה שהשם"ה לא־תעשה פועלים בנפש — הוא שתהיה בחינת יראה ואהבה גם בדר זה והחשך כפ"ל (כד"ה הנ"ל) — דהא־היה ויראה בדר זה נתבאר (כד"ה השמים מספרים) שהיא בבחינת "אחרי" — שהרי אין זה שמאיר לו הגילוי ממש — רק מה שמבין שהאמת כן הוא, ולזאת כך יא־תה כו'.
And even in lofty souls to whom light shines in the level of knowledge and feeling, etc., it is still in the level of negative knowledge only, which is a slight recognition only, etc.	וגם בנשמות הגבוהות שמאיר להם האור בבחינת ידיעה והרגשה כו' — הרי זה בבחינת ידיעת השלילה בלבד — שהיא קצת הכרה בלבד כו'.
And this is not similar to the drawing of the positive commandments, which also effects awe and love, and the light is drawn in an actual revelation in the souls of great <i>tzaddikim</i> , in the level of actual sight, etc.	ואינו דומה להמשכה דמצות עשה — שפועלת גם־כן בבחינת יראה ואהבה — הרי נמשך בזה אור שכא בגילוי ממש בנשמות הצדיקים הגדולים — בבחינת יראה ממש כו'.
But the drawing through the negative commandments cannot be now in actual revelation (in the future it will be revealed, etc.), only in the aspect of negative knowledge alone, and therefore it is also called “after Me,” etc.	אבל ההמשכה שעל־ידי השם"ה לא־תעשה — הרי אי־אפשר להיות עתה בגילוי ממש (ולעתיד יהיה הגילוי כו') — רק בבחינת ידיעת השלילה בלבד — ולכן גם־זה נקרא "אחרי" כו'.
However, through the strength and might of walking after [Me] in the 365 prohibitions—even when no light or revelation shines thereby (and also through the great strength in overcoming the evil to reject it, etc.)—and likewise the strength and might in the involvement with awe and love in this low generation, and the strengthening in the observance of Torah and mitzvot, which is through the power of the negative commandments specifically (for it is this that gives the strength to be in the level of awe and love, as explained above), and to hold strong in His fortress in fulfilling the commandments, etc.—through this comes “I remember for you the kindness of your youth.”	אבל על־ידי התוקף והעוז דהלוח אחרי בשם"ה לא־תעשה — גם כי אינו מאיר לו על־ידי זה שום אור וגילוי כו' (וגם הגבורה בבחינת תגבורת גדולה על הרע לדחותו כו'), וכן התוקף ועוז בהתעסקות ביראה ואהבה בדר זה גשמי, ובהחזיק בקיום התורה והמצוות — שנהו ככח הלא־תעשה דוקא — שנה דוקא נותן כח להיות בבחינת יראה ואהבה כפ"ל — ולהחזיק במעוזה בקיום המצוות כו' — על־ידי זה "זכרתי לך ה' חסד נעורייך".

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

That also in the positive commandments will shine the inner and essential light of the Infinite, such that the Infinite Light will be truly revealed in his soul, and there will be the true service from the point of the heart, etc.	שגם במצות עשה יאיר בחינת אור פנימי ועצמי דאור-אין-סוף — להיות גילוי אור-אין-סוף ממש בנפשו — ולהיות העבודה האמתית — בבחינת נקודת הלב כו'.
And this is through the 248 positive commandments, which are in the aspect of revelation—through this shines the revelation of the drawn light through the negative commandments as well, etc., and it will no longer be in the level of “after Me,” but the essence of the light will be revealed. This is the matter of “I remember for you,” etc.	והיגיו — שעל-ידי רמ"ח מצות עשה — שהן בבחינת גילוי — על-ידי זה מאיר גילוי בחינת המשכת האור שעל-ידי לא-תעשה גם-כן כו', ולא יהיה בבחינת "אחר", אלא שיהיה עצם האור בגילוי ממש — שזהו ענין "זכרתי לך" כו'.
(And the main revelation will be in the future—and this is the matter of “Let them praise His name in dance” (<i>machol</i>)—a joining of both levels, as explained in the <i>Siddur</i> , and see in the discourse of Rosh HaShanah, 559, and in the discourse “To all completion,” etc., “broad is Your commandment,” etc.).	ועקר הגילוי יהיה לעתיד — והוא ענין "יהללו שמו" במחול" — התחברות ב' המדרגות — וכמו שכתוב בסדור. ועמד מה שכתוב בד"ה "יום-טוב של ראש-השנה" שנה רנ"ט, וד"ה "לכל תכלה" כו' ("רחבה מצותך" כו').
And according to this, we can understand the verse: “And you shall see it and remember all the commandments...”—that the matter of remembering the commandments is that the commandments should be in the aspect of <i>remembrance</i> , which is the concept of “I remember for you the kindness of your youth”—that the positive commandments, which are in the level of chesed, should be in the aspect of remembrance, in the level of revelation of the inwardness and essence of the Infinite.	ועל-פי-זה יובן מה שכתוב "וראיכם אתו וזכרתם את כל מצות כו'", דענין זכירת המצות — הוא שהמצות יהיו בבחינת זכירה — והוא ענין "זכרתי לך חסד נעורייך" — דמצות עשה שהן בבחינת החסד — יהיו בבחינת זכירה — בבחינת גילוי דפנימיות ועצמות אור-אין-סוף.
And then, there cannot be any drawing (God forbid) to the external forces, and through them and by them, the revelation shines within the souls of Israel—that it will be in an actual revealed state in their soul. For through the negative commandments, although light is drawn, it is in concealment. But through the positive commandments, it is drawn in revealed manner, as mentioned above.	ואז אי אפשר להיות מהם יניקה חס ושלום. ובהן ועל-ידן מאיר הגילוי בנשמות ישראל — שיהיה בבחינת גילוי ממש בנשמתן כו' — דעל-ידי לא-תעשה הגם שנמשך האור — אכל הוא כהעלם — ועל-ידי מצות עשה נמשך בהם בגילוי כפ"ל.
And this is the meaning of “and you shall remember”—that they (the commandments) should be in the state of remembrance, etc. (And what is written, “and you shall do them,” may be explained as mentioned above—that through the actual performance of the commandments, there is also drawn the aspect of the distant encompassing light, for the very act comes from the encompassing level of Yechidah, as mentioned above).	ונהו "וזכרתם כו'" — להיות בבחינת זכירה כו'. (ומה שכתוב "ועשיתם אותם" — יש לומר כמו שנתבאר לעיל — שעל-ידי מעשה המצות בפועל — גם-כן נמשך בחינת מקור הרחוק — כי עצם העשיה היא (מצד בחינת מקור דיחידה כו' — כמו שנתבאר לעיל).

The Rebbe Rashab

תר"סו

Parshas Shlach

And in order for there to be remembrance, this comes through “and you shall see it”—that is, through the mitzvah of <i>tzitzit</i> . For <i>tzitzit</i> includes both positive and negative commandments.	ובשביל שתהיה הזכירה — זהו על-ידי “וראיכם אתו” — היינו על-ידי מצות ציצית — דציצית כולל מצוות עשה ולא-תעשה.
And this is the matter of the white and blue threads in <i>tzitzit</i> . The white threads are the aspect of the positive commandments—this is the idea of “the hair of His head is like clean wool,” and as it is written, “He took me by a lock of my head,” etc.	וזהו ענין חוטי לבן וחוטי תכלת שפציצית — חוטי הלבן הם בבחינת מצוות עשה — שנהו ענין “ושער רישה כעמר נקי” — וכמו שכתוב “ויקחני בציצית ראשי” כו’
And the blue thread is the aspect of the negative commandments. And it is known that the blue thread, although it is an aspect of <i>Gevurot</i> —eating and digesting, etc.—its root is above the white threads. As explained in <i>Likkutei Torah</i> , in the discourse “And Korach took,” that the white threads are from the chesed of <i>Ila’ah</i> , and the blue thread is the <i>Gevurot</i> of <i>Abba</i> .	וחוט התכלת — הוא בחינת לא-תעשה — וכידוע דחוט התכלת — הגם שנהו בחינת גבורות — דאכיל ושצי כו’ — הנה בשורשו — זהו למעלה מחוטי הלבן — וכמו שכתוב בלקוטי-תורה ד”ה “ויקח קרח” — דחוטי הלבן הם מבחינת חסדים דאילא — וחוט התכלת בחינת גבורות דאבא
And this is the level of <i>nahora setima’ah</i> (concealed light), which is not in a revealed state now, and that is why <i>techelet</i> is not practiced today—because now it is not in a state of revelation, and it will be revealed in the future, etc.	והיינו בחינת “נהורא סתימאה” — שאינו בבחינת גילוי עכשו — ולכן אין התכלת נוהג עכשו — מפני שעתה אינו בבחינת גילוי — ויתגלה לעתיד כו’
And this is “[and you shall] see it” in the mitzvah of <i>tzitzit</i> , and through this: “you shall remember,” etc. The main emphasis of “[and you shall] see it” is on the <i>techelet</i> thread, because this is like the concept of the negative commandments—and it is through this specifically that the remembrance is effected in the positive commandments, as explained above.	וזהו “וראיכם אתו” — במצות ציצית — ועל-ידי זה “וזכרתם” כו’. והעיקר קאי “וראיכם אתו” — על החוט תכלת — להיות שנהו כענין לא-תעשה — ועל-ידי זה דוקא נעשית הזכירה במצוות עשה כו’ כנ”ל
And this is “[and you shall] see it and remember all the commandments of G-d and do them”—that refers to the positive commandments. And “[you shall] not stray...” refers to the negative commandments. And through “[and you shall] see it,” you will “remember”—that even the positive commandments will be in the level of remembrance, etc.	וזהו “וראיכם אתו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשייתם אותם” — והיינו מצוות עשה. ומה שכתוב “ולא תתורו” — היינו לא-תעשה — ועל-ידי “וראיכם אתו” — על-ידי זה “וזכרתם” — שגם המצוות עשה יקיי בבחינת זכירה כו’

[NOTE: Summary

1. Essence of Torah vs. Mitzvos:

The Rebbe Rashab begins by explaining why **sins can extinguish the light of mitzvos** but **not the light of Torah**. Mitzvos draw down a revealed Divine light, which is susceptible to obstruction. But Torah draws from the **essential, innermost level of the Ein Sof**, which remains **untouchable and inextinguishable**, regardless of external interference. That’s why **Torah protects and defends**, even more than mitzvos.

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

2. Why Torah is Called a House:

The **Oral Torah** is likened to a **house with a roof**, protecting against spiritual “rain” and outside impurity. Mitzvos alone are more like a **courtyard**—open and unshielded. When one immerses themselves deeply in Torah across all dimensions—**Pardes** (Pshat, Remez, Drush, Sod)—they become fully enveloped and protected.

3. Torah Protects Even When Not Studying:

Although Torah protects most powerfully when studied, even **afterward**, its effects remain. This is because Torah draws a “**makif harachok**”—a distant, all-encompassing light from the level of **Yechidah**—which provides a **spiritual buffer** around the person, much like a force field.

4. Function of the Oral Torah:

The Rebbe explains that **Toshba"p (Oral Torah)**, especially its **finer details**, plays a crucial role in **distancing a person from sin**. Stringencies, decrees, and safeguards aren't just legal accessories—they are tools to **prevent any grasp by the Other Side (Sitra Achra)**. This is part of the Torah's role in **guarding holiness**.

5. Sin Breaches the Shield Only Through Bitul Torah:

When Torah study is **neglected**, the mind and heart become **spiritually “unroofed”**. That opens the way for distractions and even impurity to creep in, as one's mental focus wanders to **idle thoughts** or worse. Mere observance of mitzvos **cannot fully protect** in such a case. Hence, Chazal's statement: “**Hashem forgives everything except bitul Torah**”—because neglect of Torah removes this essential protection.

6. Zechiras HaMitzvos (Remembrance of Mitzvos):

The phrase “*Zacharti lach chesed ne'urayich*” is reinterpreted. The Rebbe teaches that even mitzvos can achieve “**remembrance**” **status**, drawing the essential Divine light, but only **through Torah**. Torah gives the mitzvah its **depth of memory**, which prevents spiritual leakage.

7. Tzitzis as Bridge Between Mitzvos and Torah:

The mitzvah of **tzitzis**, especially its **blue (techeiles) and white strings**, symbolize the two dimensions:

- White = positive commandments (giluy chesed)
- Techeiles = negative commandments (concealed gevurah)

1. Tzitzis binds both together, enabling a Jew to “**see and remember**” all mitzvos. The techeiles, though not practiced today, reflects a hidden level of G-dliness that will be revealed in the future. Still, its **spiritual role** remains present.

2. Transformation of the “Acharai” into “Zacharti”:

The Rebbe concludes by showing that when one follows Hashem “**after Him**”—especially in negative commandments, which involve avoiding even what is hidden—this triggers a **Divine remembrance**, converting the most concealed forces into

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

the **highest revelations**. The journey through concealment (the “after”) eventually brings the soul to the **inner essence** of Divine truth.

Practical Takeaway

- **Don’t just do—immerse.** Performing mitzvot is crucial, but they must be paired with deep, sustained **Torah study to shield the soul**, drive away negative influence, and draw **Divine Essence** into your being.
- **Protect your mind.** Even idle thoughts—if left unguarded—can open the door to spiritual interference. That’s why **bitul Torah** (neglecting Torah study) is so dangerous. Make time daily for genuine learning that **wraps your consciousness** in holiness.
- **Appreciate the Oral Torah’s details.** Those extra laws, precautions, and traditions aren’t nitpicking—they are spiritual fences that **block spiritual toxins** from entering your life.
- **Visual mitzvot matter.** The mitzvah of tzitzis isn’t just symbolic—it’s metaphysical. When you wear it and **see it**, you create a **trigger** for deep spiritual memory and protection, reconnecting both the revealed and concealed parts of your soul.

Chassidic Story

The Rebbe Rashab’s “Roof of Torah”

Once, a young student at Tomchei Temimim asked the Rebbe Rashab:

“Why do we need to study so many details in halachah and Chassidus? Isn’t the main thing to do the mitzvot?”

The Rebbe didn’t answer immediately. Instead, he brought the student outside and pointed to the yeshiva building’s roof.

“You see that roof?” he said. “The walls can stand. But without the roof—rain, snow, and birds would get in. Torah is the roof. It doesn’t just define the mitzvah—it **protects your neshamah**.”

Then the Rebbe added softly, “Without the roof, you’re exposed. Even if the walls remain, **everything inside gets ruined**.”

This became one of the foundational lessons for all Temimim: that the shield of Torah must not be compromised, and that **mitzvot without Torah** are vulnerable—even if their structure stands.

-

The Rebbe Rashab

תר"ס

Parshas Shlach

“The Simple Villager Who Wanted to Help”

A humble man named **Reb Berel** traveled by foot to Lubavitch, eager to hear Chassidus from the Rebbe Rashab. When he arrived, he discovered the Rebbe was out in the countryside and not teaching that day. Exhausted and disappointed, Reb Berel collapsed in the courtyard, tears in his eyes—too weary even to ask when the Rebbe would return. Moved by his devotion, the Rebbe noticed him, returned unexpectedly, and began teaching on the spot. Shocked, Reb Berel asked how the Rebbe knew he had come just to hear Chassidus. The Rebbe replied, “Because I saw you”—tears streaming, in the courtyard—and teaching impromptu was the only way to respond to such heartfelt yearning . **END NOTE]**